

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149851776/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

havde jo intet andet! Men *Hans Peter* var saa uartig og drillende mod de kjære Sødske, at disse maatte opgive ham, saasnart blot den ene fik sig en Elsker; ham klyngede de sig nu Alle om; hver syntes at have en Part i ham. Han var jo *Grethes* Kjæreste, skulde være deres Svoger; ham turde de nok tiltale med det fortrolige Du, ja give et lille Kys.

Ved *Ottos* Indtrædelse i Familien begyndte dog disse Straaler at divergere. *Otto* var smuk og havde Formue, een af Deleene er ofte nok til at bøje et qvindeligt Hjerte. Skjønhed bestikker den Letsindige, Rigdom den Fornuftige.

Mær eller, som hun her kaldtes, *Maja*, var arriveret. Frøkenerne havde alt pillet nogle af Sløiferne af hende, faaet Haaret anderledes sat og skaaret et af Silketørklædterne itu til Forklæde; men uagtet alle disse Finesser var hun endnu Damen fra Lemvig. Dialecten kunde de ikke pille Sløifer af. Hjemme stod hun som den Første, her kunde hun ikke komme i samme Nummer. Denne Aften skulde hun første Gang i Theatret, see Balletten *Søvngjængersken*.

»Den er fransk!» sagde *Hans Peter*, »frivol, ligesom Alt hvad vi have derfra!»

»Ja, Scenen i anden Act, hvor hun kommer ind af Vinduet!» sagde Contoirchefen. »Det er meget opbyggeligt for Ungdommen!»

»Men sidste Act er nydelig!» udbød Fruen. »Den anden Act er rigtignok, som *Hans Peter* meget rigtigt siger, temmelig fransk! Herre Gud! han bliver ganske rød i Ansigtet, den søde Dreng!» Hun rakte ham Haanden og nikkede smilende til ham; hvorpaa *Hans Peter* udviklede sig meget net om det Umoralske paa Theatret. Faderen gjorde ligeledes et Par træffende Bemærkninger.

»Ja være alle Mænd som du,» sagde Fruen, »og alle unge Mennesker som *Hans Peter*, saa talte de ogsaa i en anden Tone fra Theatret og klædte dem anderledes! det er fælt i Dandsen, Toiet er saa snævert og vanstændigt, ligesom de havde ingen Ting paa. Ellers maa man dog sige: *Søvngjængersken* er deilig! i grunden er hun ogsaa uskyldig!»

Man kom nu meer og meer ind i Moralen, den holdt ud til Kaffe-bordet.

*Mær*s Hjerte bankede stærkere, deels ved Forventning efter Skuespillet, deels ved at høre om al den Fordærvelse, her var i det kjøbenhavnske *Sodoma*. Hun hørte *Otto* forsvare de franske Stykker, hørte ham tale om Snerperi. Skulde han alt være fordærvet? Hvor

gjærne havde hun ikke hørt ham holde den smukke Tale om Sædelighed, som *Hans Peter* holdt. Stakkels *Otto!* tænkte hun. Saaledes er det, ikke at have Familie, men maatte tumle sig alene i Verden.

Contoirchefen brød imidlertid op, han kunde ikke komme i Theatret, han skulde i Forretninger og siden i »*Kjæden*» hvor han igaar havde forbyttet sin Hat.

»Naa, det er ligesom *Hans Peter*!» sagde Fruen. »Han fik ogsaa en *Andens Hat* igaar paa Collegierne! Men det er jo den, Du staaer med!» udbrod hun pludselig, i det hendes Øine faldt paa den Hat, Manden havde faaet i Haanden. »Det er jo *Hans Peters Hat!* Nu skal man see, han har din. I have forbyttet dem herhjemme; den ene kjender ikke den *Andens* og troer saa det er skeet ude!»

Een af Søstrene hentede nu den Hat, *Hans Peter* havde faaet. Jo, det var virkelig Faderens. Altsaa en Forvexling hjemme, et lille Intermezzo, der naturligviis i Øieblikket, for sin Ubetydeligheds Skyld, var glemt af Alle, kun ikke af de to Paagjældende; thi for dem var det et Livsmoment og for os, som vi skulle see, et Afsnit af Berydenhed, just det, som har bragt os til at dvæle saalænge i denne Kreds. I det af-sides Værelse ville vi, som usynlige Aander, belure Fader og Søn; de ere ene, Familien er alt i Theatret. Vi tør nok lure, det er jo to Moralister, det er Fader og Søn, det er kun Moral over Hatte.

Men Faderens Øine rullede, Kinderne brændte, Ordene faldt som Sværds slag og maatte gjøre Indtryk paa ethvert Gemyt, der var saa blødt, som Sønnens; men denne stod rolig, med et fast Blik, et Smil om Læberne, som Moralen giver det. »Du har været i Sideværelset!» svarede han. »Hvor det er passende for dig at komme, er det ogsaa for mig!»

»Dreng!» raabte Faderen og nævnede Stedet, men vi kjende det ikke, kjende ei heller Beboerne. *Victor Hugo* indeslutter dem i Barnets Bønner, i sit skjønnede Digt: *La prière pour tous*. Barnet beder for Alle, selv: »for dem som sælge Kjærligheds søde Navn!»*

»Lad os tie med hinanden!» sagde Sønnen. »Jeg er indviet i flere Historier! jeg kjender en anden om den smukke *Eva* —!»

»*Eva*!» gjentog Faderen. — — —

* »*Prie* —
Pour les femmes échouées,
Qui vendent le doux nom d'amour!